

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Jiřího Derfla a Mgr. Vojtěcha Salamánka ve věci

žalobkyně: **Heureka Group a.s.**, IČO: 07822774
sídlem Karolinská 706/3, Karlín, 186 00 Praha 8
zastoupena advokátkou JUDr. Anetou Průšovou, Ph.D.
sídlem Jankovcova 1535/2a, 170 00 Praha 7

proti
žalované: **Česká obchodní inspekce**, ústřední inspektorát
sídlem Gorazdova 1969/24, Nové Město, 120 00 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 10. 2024, č. j. ČOI 122920/24/O100

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u zdejšího soudu se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalované České obchodní inspekce, ústředního inspektorátu, ze dne 2. 10. 2024, č. j. ČOI 122920/24/O100, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí České obchodní inspekce, inspektorátu pro kraj Ústecký a Liberecký, (dále jen „inspektorát“) ze dne 28. 2. 2024, č. j. ČOI 16577/24/2400/0465/23/R/Va/Če. Prvostupňovým rozhodnutím inspektorátu byla žalobkyně uznána vinnou z porušení právní povinnosti zakotvené v § 9 odst. 1 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění účinném od 1. 7. 2020 do 5. 1. 2023 (dále jen „ZOS“), čímž naplnila skutkovou podstatu přestupku uvedeného v § 24

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

odst. 7 písm. e) ZOS. Tohoto přestupku se žalobkyně jako prodávající dle § 2 odst. 1 písm. b) ZOS dopustila tím, že při zprostředkování nabídky a prodeje výrobků na internetových stránkách www.heureka.cz v režimu služby Heureka Marketplace dne 24. 8. 2022 řádně neinformovala spotřebitele o vlastnostech prodáváného výrobku – Dražice OKCE 200 S Ohříváč vody elektrický stacionární, 1107115101, s cenou ve výši 13 389 Kč, když neuvedla informaci o tom, že tento ohříváč není osazen topným tělesem, které je podstatné pro jeho funkci. Za spáchání výše uvedeného přestupku byla žalobkyni dle § 24 odst. 17 písm. b) ZOS ve spojení s § 46 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) uložena pokuta ve výši 15 000 Kč. Dále byla prvostupňovým rozhodnutím uložena žalobkyni povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč. Žalobkyně v žalobě navrhl, aby bylo zrušeno rovněž prvostupňové rozhodnutí inspektorátu.

Žaloba

2. Žalobkyně úvodem žaloby předoslala, že provozuje internetový portál www.heureka.cz, který poskytuje služby internetového srovnávače cen zboží e-shopů na českém internetu a poskytuje také služby tzv. Heureka Marketplace, což je on-line tržiště, které umožňuje e-shopům nabízet zboží na portálu www.heureka.cz, kdy žalobkyně zprostředkovává uzavření kupní smlouvy ohledně nabízeného zboží mezi e-shopy jakožto prodávajícími a kupujícími (tj. uživateli Heureka Marketplace) prostřednictvím portálu www.heureka.cz (dále jen „Marketplace“).
3. Žalobkyně namítla, že se žalovaná v rozporu s § 2 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky v napadeném rozhodnutí nevypořádala s posouzením, které znění ZOS, zda znění účinné do 5. 1. 2023, či po novelizaci účinné od 6. 1. 2023 (dále jen „novelizovaný ZOS“), je pro žalobkyni příznivější, a tedy které znění ZOS má být použito při posuzování odpovědnosti žalobkyně za uvedený přestupek. Novela č. 374/2022 Sb., účinná od 6. 1. 2023 zakotvila dle žalobkyně dva na sobě nezávislé subjekty, a to poskytovatele on-line tržiště a prodávajícího, a stanovila jim zcela odlišné povinnosti a rovněž i přestupky, kterých se mohou tyto subjekty dopustit. Z těchto důvodů je novelizovaný ZOS pro žalobkyni příznivější a měl být v posuzovaném případě žalovanou aplikován. Žalobkyně konstatovala, že vystupovala v rámci posuzovaného případu pouze v postavení poskytovatele on-line tržiště, a nikoli prodávajícího, protože se nemohla dopustit přestupku dle § 24 odst. 7 písm. e) ZOS [resp. § 24 odst. 7 písm. f) nebo § 24 odst. 17 písm. a) či d) novelizovaného ZOS], jehož pachatelem může být jen prodávající. S ohledem na skutečnost, že žalovaná neaplikovala novelizovaný ZOS a aplikovala na žalobkyni právní ustanovení dopadající ve skutečnosti na jiný subjekt (prodávajícího), postupovala dle žalobkyně v rozporu s příslušnými právními předpisy a základními právními principy (zásadou právní jistoty, zásadou legality, zásadou enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí či zásadami *nullum crimen sine lege* a *nulla poena sine lege*), a porušila tak právo žalobkyně na spravedlivý proces.
4. Dle žalobkyně je její převažující činností provoz on-line srovnávače cen zboží. Tato služba a její poskytování není dle žalobkyně českým právním řádem výslovně definována, nicméně je regulována řadou předpisů na úrovni EU. Jedná se dle žalobkyně mimo jiné o zprostředkovatelskou službu, konkrétně hostingovou, a zároveň též o on-line platformu ve smyslu nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2022/2065 ze dne 19. října 2022 o jednotném trhu digitálních služeb a o změně směrnice 2000/31/ES (dále jen „nařízení DSA“). Zmíněná činnost je dle žalobkyně definována jako on-line zprostředkovatelská

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

služba v nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/1150 ze dne 20. června 2019 o podpoře spravedlnosti a transparentnosti pro podnikatelské uživatele on-line zprostředkovatelských služeb (dále jen „nařízení P2B“). Žalobkyně upozornila, že při provozování on-line srovnávače cen zboží má celou řadu práv a povinností, přičemž pro posuzovaný případ je klíčové, že v rámci poskytování této služby nedochází k přímému prodeji zboží či služeb žalobkyní, ani k jejich zprostředkování. Kupní smlouvy včetně konkrétní nabídky zboží a služeb jsou dle žalobkyně v tomto případě plně v rukou prodávajícího, tj. provozovatele konkrétního e-shopu, a tudíž nelze ani uvažovat o roli žalobkyně jakožto prodávajícího, který by měl plnit povinnosti kladené na tyto subjekty dle ZOS. V rámci poskytování této služby umožňuje žalobkyně provozovatelům e-shopů pouze umisťovat nabídky jejich zboží na on-line portál žalobkyně, přičemž v případě zájmu uživatelů on-line portálu žalobkyně o koupi daného zboží nebo služeb jsou uživatelé přesměrováni na konkrétní e-shop.

5. Žalobkyně dále konstatovala, že její minoritní činností je provoz on-line tržiště. Žalobkyně poskytuje služby Marketplace, které naplňují zákonnou definici on-line tržiště, tj. služby umožňující uživatelům Marketplace jakožto kupujícím uzavírat distančním způsobem kupní (či jiné obdobné) smlouvy s provozovatelem jednotlivých e-shopů jakožto prodávajícími. Prostřednictvím Marketplace žalobkyně umožňuje a zprostředkovává uzavírání daných smluv, aniž by je však sama přímo uzavírala. Žalobkyně zdůraznila, že tímto splňuje zákonnou definici poskytovatele on-line tržiště uvedenou v § 2 odst. 2 písm. c) novelizovaného ZOS, která je odlišná od definice prodávajícího ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) novelizovaného ZOS, který přímo uzavírá kupní (nebo jiné obdobné) smlouvy s uživateli Marketplace. Dle žalobkyně evropské a české právní předpisy vnímají poskytovatele on-line tržišť jako zcela samostatné a nezávislé subjekty se specifickým obchodním modelem v oblasti e-commerce, které jsou jasně odlišitelné od prodávajícího. Důvodem je dle žalobkyně nejen rozdílný charakter služeb, které tyto subjekty poskytují, ale i role a funkce, kterou mají při kontraktačním procesu se spotřebitelem, kdy prodávající uzavírají kupní smlouvu a poskytují zboží či služby koncovým uživatelům/spotřebitelům a naproti tomu poskytovatelé on-line tržišť pouze uvedené umožňují (zprostředkovávají) na svých internetových stránkách.
6. Dále žalobkyně uvedla, že ve svých obchodních podmínkách zveřejněných na webu www.heureka.group/cz-cs/podminky-pouzivani/ (zejména odst. 1.3.4, 1.3.12, 3.2, 3.5.4., 3.6, čl. 4 čl. 6 *Podmínek používání nákupní galerie Heureka.cz*) jednoznačně deklaruje, že není prodávajícím, a že prodávajícím je provozovatel konkrétního e-shopu, který nabízí zboží prostřednictvím žalobkyni provozovaného portálu Marketplace. Žalobkyně podotkla, že se v praxi neseťká s tím, že by uvedené bylo jakkoli matoucí a že by spotřebitelé dostatečně nerozlišovali jednotlivé subjekty. O tom dle žalobkyně svědčí i podnět spotřebitele inspektorátu, na jehož základě byla žalobkyně posléze kontrolována a vedeno s ní přestupkové řízení. Dle žalobkyně spotřebitel v podnětu uvedl, že podává stížnost na prodávajícího www.topenilevne.cz, nikoli na žalobkyni.
7. Žalobkyně současně poukázala na zaprotokolovanou dokumentaci zobrazující nabídku předmětného zboží prodáváného v rámci posuzovaného případu, která byla zveřejněna na Marketplace, kde je prokazatelně uvedeno: „*Nákup z TOPENILEVNE.CZ*“, „*Garantovaný nákup z TOPENILEVNE.CZ*“, „*Kdo objednávku vyřídí? Objedávku, kterou jste si udělali radost, vyřídí přímo e-shop*“, „*Objednejte a zaplaťte všechno zboží z tisíců e-shopů naráz a na jednom místě*“, „*O obchodu*“ (tj. karta e-shopu topenilevne.cz), „*Chybí či je nepravdivý některý*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

důležitý parametr? Uvedené informace jsou pouze orientační, před zakoupením ve vybraném obchodě doporučujeme ověřit, že prodávaný model má klíčové vlastnosti dle vašich požadavků. I když se snažíme o maximální přesnost informací, bohužel nemůžeme zaručit jeho 100% správnost.”

8. Žalobkyně je přesvědčena, že ji nelze považovat za prodávajícího ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) novelizovaného ZOS, neboť s ohledem na příslušnou definici se znalostí a zohledněním ustanovení jiných právních předpisů dotýkajících se problematiky prodeje a ochrany spotřebitele, zaujímá žalobkyně zcela odlišnou roli a funkci spočívající v pouhém zprostředkování uzavření kupní (či jiné obdobné) smlouvy. Uvedené je dle žalobkyně reflektováno i omezeným rozsahem povinností, které jsou žalobkyni jakožto poskytovateli on-line tržiště stanoveny ZOS a jinými českými právními předpisy. Uvedené dle žalobkyně též koresponduje s úmyslem českého zákonodárce zachyceným v důvodové zprávě k novele ZOS (zákon č. 374/2022 Sb.), dle níž požadavky na informace poskytované poskytovateli on-line tržišť by měly být přiměřené.
9. Dle žalobkyně povinnosti stanovené prodávajícím českým právním řádem (např. povinnosti při reklamaci zboží, povinnosti související s označováním zboží či s kontrolou jejich vlastností) však předvídají to, že prodávající mají reálnou možnost disponovat, kontrolovat a seznámit se s vlastnostmi a dalšími prvky prodávaných produktů a zboží před tím, než uzavřou smlouvy s kupujícími. Aplikování těchto povinností na žalobkyni by představovalo zcela nepřiměřené a nereálné požadavky v rozporu s účelem právní úpravy on-line tržišť.
10. Žalobkyně zásadně nesouhlasila s argumentací žalované v napadeném rozhodnutí, že by se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2018, č. j. 5 As 298/2016-52, dle kterého má zprostředkovatel uzavření kupní smlouvy zásadně stejné povinnosti jako prodávající dle ZOS, měly aplikovat i na případ žalobkyně. Zmíněný judikát byl vydán v roce 2018, přičemž žalovaná dle žalobkyně nezohlednila změnu právní úpravy s ohledem na zakotvení definice poskytovatele on-line tržiště v rámci novely ZOS a současně s ohledem na výklad jiných ustanovení českých a evropských právních předpisů týkajících se on-line tržišť. Zmíněný judikát řešil situaci, jejíž skutkové okolnosti byly dle žalobkyně diametrálně rozdílné oproti projednávané věci. V případě řešeném Nejvyšším správním soudem provozovatel autobazaru uvedl nepravdivě počet najetých kilometrů u automobilů, které měl uschované ve svém autobazaru. Žalobkyně zdůraznila následující odlišnosti autobazaru oproti její činnosti: (i) autobazar je podnikatelem, který často vystupuje též jako prodávající ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) novelizovaného ZOS, kdy sám přímo prodává jím vlastněné automobily koncovým uživatelům jakožto kupujícím a vedle toho též zprostředkovává prodej automobilů jiných vlastníků (např. formou zprostředkování, komise apod.); (ii) autobazar je podnikatelem s úzkým zaměřením, u něhož může kupující očekávat expertízu v dané oblasti a to, že se jej nepokusí oklamat uvedením nepravdivých informací. Žalobkyně zdůraznila, že sama neprodává na Marketplace žádné zboží, avšak prodávají se tam miliony produktů všeho zaměření, a tudíž nelze objektivně očekávat, že by žalobkyně byla expertem na všechny kategorie výrobků nabízené na Marketplace či má možnost ověřit pravdivost informací obdržených od jednotlivých e-shopů.
11. Na podporu svého názoru upozornila žalobkyně dále na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2018, č. j. 2 As 269/2016-36, který se taktéž zabýval výkladem pojmu prodávajícího ve světle ochrany spotřebitele. Nejvyšší správní soud ve zmíněném judikátu dle žalobkyně vyslovil, že povinnosti prodávajícího vyplývající ze ZOS se vztahují pouze na podnikatele, který se spotřebitelem uzavřel kupní smlouvu přímo, a nikoliv na podnikatele,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

který je pouze dodavatelem a nemá se spotřebitelem žádný smluvní vztah. Dle žalobkyně se Nejvyšší správní soud ve zmíněném judikátu navíc zabýval otázkou, zda uložení pokuty subjektu, který není prodávajícím a se kterým spotřebitel neuzavřel kupní smlouvu, může posilovat postavení spotřebitele, což byla argumentace žalované v napadeném rozhodnutí, přičemž dospěl k závěru, že takový postup pozici spotřebitele neposiluje. Z výše uvedeného tak dle žalobkyně jasně plyne, že nelze vykládat pojem prodávajícího tak, jak jej vyložila žalovaná v napadeném rozhodnutí.

12. Žalobkyně připomněla, že povinnosti poskytovatele on-line tržiště jsou stanoveny v § 11b novelizovaného ZOS, přičemž všechny tyto povinnosti žalobkyně splnila. Další klíčové pravidlo ohledně obsahu, který jakýkoliv poskytovatel on-line tržiště (či poskytovatel jiné hostingové služby) přebírá na své internetové stránky, je dle žalobkyně tzv. princip safe harbour (princip bezpečného přístavu), jenž řeší odpovědnost daného poskytovatele za zveřejňovaný obsah a je zakotven v § 5 a § 6 zákona č. 480/2004 Sb., o některých službách informační společnosti a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o některých službách informační společnosti“). Žalobkyně poukázala na důvodovou zprávu ke zmíněným ustanovením zákona o některých službách informační společnosti, kde se uvádí, že není rozumné požadovat od poskytovatelů, aby při vysokém počtu uživatelů a vysokém objemu uložených dat zjišťovali a posuzovali legálnost či nelegálnost veškerého obsahu uložených informací, a že je věcí a odpovědností samotných uživatelů, jaký obsah ukládají na poskytnutém serverovém prostoru. Obdobně je dle žalobkyně pravidlo bezpečného přístavu zakotveno též v čl. 6 odst. 1 nařízení DSA.
13. Žalobkyně dále poznamenala, že ve svých obchodních podmínkách zveřejněných na webu www.heureka.group/cz-cs/podminky-pouzivani/ (zejména odst. 1.3.4, 1.3.12, 3.2, 3.5.4., 3.6, čl. 4 a čl. 6 *Podmínek používání nákupní galerie Heureka.cz*) a odsouhlasených uživateli (tj. kupujícími) v košíku před odesláním objednávky a také v rámci informací uvedených u konkrétního druhu zboží či v rámci objednávkového formuláře, jasně, transparentně a výslovně deklaruje, že zboží prodává provozovatel konkrétního e-shopu (nikoli žalobkyně – poskytovatel Marketplace) a že informace o zboží poskytuje rovněž provozovatel konkrétního e-shopu, a nikoli žalobkyně.
14. Žalobkyně dále namítala, že jí žalovaná v napadeném rozhodnutí nepravdivě podsouvá, že prý žalobkyně tvrdí, že se na ni neaplikuje ZOS/novelizovaný ZOS, neboť se na ni aplikuje zákon o některých službách informační společnosti. Žalobkyně však uvedené nikdy netvrdila. Žalobkyně v odvolání chtěla poukázat pouze na to, že nemůže být odpovědná za spáchání údajného přestupku také z toho důvodu, že jakožto poskytovatel služby informační společnosti není povinna (neboť by nebyla ani reálně schopna) aktivně monitorovat a kontrolovat informace vkládané uživateli, respektive provozovateli jednotlivých e-shopů, v rámci jednotlivých nabídek zboží na Marketplace, a že se na ni uplatní zásada tzv. bezpečného přístavu podle § 5 odst. 1 zákona o některých službách informační společnosti. Proto žalobkyně v odvolání uvedla, že závěr inspektorátu v prvostupňovém rozhodnutí je v přímém rozporu se zákonem o některých službách informační společnosti, když inspektorát žalobkyni princip tzv. bezpečného přístavu svým rozhodnutím upřel, neboť přisoudil žalobkyni odpovědnost za informace v popisu nabídky zboží zveřejněné na Marketplace, za které ale žalobkyně nebyla odpovědná.
15. Žalobkyně dále objasnila, jak jsou získávány a vkládány informace ke zboží, které se zobrazuje uživatelům Marketplace v popisu zboží. V souladu s jejími obchodními podmínkami poskytuje informace o zboží pro zveřejnění v popisu zboží provozovatel

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

konkrétního e-shopu. Tento vloží informace k nabízenému zboží do tzv. XML feedu, což je jednoduchý datový soubor, kde musí provozovatel e-shopu uvést nejen informace pro správné spárování zboží do tzv. produktové karty sdružující nabídky konkrétního druhu produktu, ale též i další informace, které je povinen kupujícím sdělit dle platných právních předpisů (např. ohledně vlastností a bezpečnosti zboží). Na základě informací obdržených z XML feedů se pak následně zobrazuje zboží a informace o něm na Marketplace. Uvedený XML feed se nachází na webové adrese provozovatele konkrétního e-shopu (tzv. URL adrese), tedy je v plné dispozici tohoto provozovatele, přičemž žalobkyně k němu získává přístup jen po umožnění tohoto přístupu ze strany tohoto provozovatele. Žalobkyně tedy provozovatelům e-shopů poskytuje možnost plnit své zákonné povinnosti v rámci služby Marketplace a v rámci svých obchodních podmínek je o této povinnosti informuje. Získané informace žalobkyně však dále aktivně nekontroluje a manuálně nezpracovává a ani k tomu není dle právních předpisů nijak povinna. Zpracování informací z XML feedu se dle žalobkyně provádí automatizovanými prostředky, o čemž jsou provozovatelé e-shopů i uživatelé Marketplace informováni v obchodních podmínkách žalobkyně, protože aktivní kontrolování nebo manuální zpracování žalobkyní není vzhledem k velkému množství takto zaslaných XML feedů ani fakticky možné. Každý provozovatel e-shopu je povinen informace poskytované prostřednictvím XML feedu vždy s každou změnou aktualizovat, přičemž žalobkyně pro zachování aktuálnosti informací o zboží na Marketplace stahuje XML feed z URL adresy provozovatelů e-shopů pravidelně (cca jednou za 2 až 4 hodiny), aby byly všechny informace o zboží na Marketplace vždy pravdivé, úplné a aktuální, za což uživatelům Marketplace i žalobkyni odpovídá právě provozovatel e-shopu (dle čl. 6.2 a 6.3 *Podmínek používání nákupní galerie Heureka.cz*). Žalobkyně podotkla, že zobrazované informace mají pro uživatele Marketplace pouze orientační charakter, o čemž žalobkyně uživatele informuje zprávou umístěnou na produktové kartě zboží v popisu produktu (tzv. specifikaci).

16. Dle žalobkyně by bylo zcela nepřiměřené a v rozporu se zákonem požadovat po ní, aby aktivně kontrolovala a ověřovala každou jednotlivou informaci uvedenou v XML feedu. Naopak žalobkyně je povinna provádět pouze nahodilou kontrolu obsahu z hlediska nezákonnosti a dále reagovat na oznámení ohledně nezákonného obsahu. Dle žalobkyně se jedná o kontrolu ex post, a nikoliv ex ante. V projednávané věci žalobkyně obratem doplnila u předmětného zboží informaci o tom, že *Dražice OKCE 200 S Ohřívač vody elektrický stacionární, 1107115101*, není osazen topným tělesem, jakmile se o této skutečnosti dozvěděla (s ohledem na konkrétní okolnosti případu postačilo dle žalobkyně pouhé doplnění informací a nešlo o případ vyžadující smazání celého dotčeného obsahu). Uvedené dle žalobkyně dokládá i zpráva žalované v protokolu o kontrole ze dne 26. 6. 2023. Žalobkyně zdůraznila, že již ve správním řízení opakovaně uváděla, že informace o tom, že předmětný ohřívač není osazen topným tělesem, nebyla společností PROFI-UNION, spol. s r.o., provozující e-shop www.topenilevne.cz, uvedena v XML feedu, a ani jinak sdělena žalobkyni, v důsledku čehož nemohla být informace ani uvedena u nabídky předmětného zboží na Marketplace. Představa žalované, že žalobkyně by měla prověřovat veškeré obdržené informace o zboží a upravovat, opravovat či doplňovat je o další informace, je dle žalobkyně nejen nerealizovatelná (jen na Marketplace pro český trh se v současné době nachází cca 2,5 milionu produktů), ale především nemá oporu v platné právní úpravě.
17. Žalobkyně konstatovala, že provozovatel e-shopu www.topenilevne.cz porušil své povinnosti vůči žalobkyni zakotvené v odst. 6.2.3 a 3.5.4 *Podmínek používání nákupní galerie Heureka.cz* a v odst. 3.2 *Všeobecných podmínek používání portálu Heureka.cz pro obchodníky*,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

jelikož informace o nabízeném zboží (předmětný ohřívač) tvořícím součást nabídky na Marketplace byly neúplné.

18. Žalobkyně dále namítala, že žalovaná v napadeném rozhodnutí nedostatečně rozlišuje mezi odpovědností za porušení veřejného práva a porušení soukromého práva. Povinnosti vycházející ze ZOS i novelizovaného ZOS jsou veřejnoprávními povinnostmi, zatímco povinnosti vycházející ze zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“) jsou soukromoprávními povinnostmi. Dle žalobkyně žalovaná v rámci jednoho z argumentů poukázala na institut zprostředkování podle § 2446 odst. 1 občanského zákoníku a aplikovala ho na přestupek žalobkyně, aniž by jí příslušela pravomoc hodnotit to, zda žalobkyně či provozovatel e-shopu www.topenilevne.cz porušil, či neporušil ustanovení občanského zákoníku. Okruhy působnosti žalované jsou dle žalobkyně vymezeny v § 2 zákona č. 64/1986 Sb., o České obchodní inspekci, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ČOI“). Žalovaná je dle žalobkyně oprávněna kontrolovat osoby jen tehdy a v takovém rozsahu, jak stanoví zákon o ČOI nebo zvláštní právní předpis. Oprávnění kontrolovat dodržování ustanovení § 2446 občanského zákoníku není žalované dáno. Na uvedeném nemůže dle žalobkyně nic změnit to, zda mezi žalobkyní a provozovatelem e-shopu existuje právní vztah zprostředkování podle § 2446 odst. 1 občanského zákoníku, ani to, zda si tito smluvně ujednají, že provozovatel e-shopu bude plnit svou informační povinnost prodávajícího dle § 9 ZOS/novelizovaného ZOS (či i jiné povinnosti) prostřednictvím předání informací poskytovateli Marketplace (tj. žalobkyni).
19. Žalobkyně nesouhlasila s argumentací žalované v napadeném rozhodnutí, že porušila § 2446 odst. 1 občanského zákoníku ve vztahu ke spotřebiteli, když jej neinformovala o skutečnostech, které jsou pro něj rozhodné z hlediska uzavření zprostředkovávané kupní smlouvy. K tomuto žalobkyně namítla, že aby mohla tyto informace spotřebiteli předat, musela by je nejprve mít k dispozici, což neměla a mít nemohla. Navíc je dle žalobkyně sporné, zda ve vztahu mezi spotřebitelem a žalobkyní se v daném případě vůbec uplatní právní úprava zprostředkování dle občanského zákoníku s ohledem na bezúplatný charakter tohoto vztahu, nicméně ani to není klíčové. Zcela klíčový je dle žalobkyně fakt, že i pokud by žalobkyně porušila svou údajnou povinnost dle § 2446 odst. 1 občanského zákoníku vůči spotřebiteli, jednalo by se o porušení smluvních povinností ze strany žalobkyně, což by mohlo mít za následek vznik soukromoprávní odpovědnosti a z ní plynoucí povinnosti zprostředkovatele (žalobkyně) nahradit vzniklou škodu. Zda bude spotřebitel požadovat náhradu škody po druhé smluvní straně, či nikoli, je dle žalobkyně zcela jeho svobodným rozhodnutím, přičemž se bude jednat čistě o občanskoprávní spor, k jehož rozhodnutí jsou příslušné soudy (a nikoli žalovaná). V žádném případě však tato situace nezakládá dle žalobkyně její veřejnoprávní odpovědnost jakožto zprostředkovatele dle ZOS/novelizovaného ZOS. Žalobkyně zdůraznila, že žalovaná nemá pravomoc rozhodovat o odpovědnosti za porušení smluvních (soukromoprávních) povinností, nýbrž pouze o odpovědnosti za porušení veřejnoprávních povinností. Dle žalobkyně žalovaná dovodila odpovědnost žalobkyně za přestupek zcela v rozporu s právními předpisy.

Vyjádření žalované

20. Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Dle žalované z právní úpravy účinné v době spáchání přestupku, ani z novelizovaného ZOS zahrnujícího zvláštní úpravu institutu on-line tržiště, není namístě dovozovat, že by

poskytovatel on-line tržiště nebyl zároveň prodávajícím ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) ZOS, a tedy by se na něho nevztahovaly žádné obecné povinnosti stanovené prodávajícím tímto zákonem a jeho povinností by bylo dodržovat pouze zvláštní povinnosti určené poskytovatelům on-line tržiště, které byly vloženy do § 11b novelizovaného ZOS s účinností od 6. 1. 2023.

21. V projednávané věci je dle žalované nesporné, že žalobkyně byla v době spáchání přestupku podnikatelem a spotřebitelům nabízela zprostředkování koupě výrobků od jiných prodávajících prostřednictvím jí provozovaných internetových stránek. Dle žalované je za prodávajícího považován podnikatel v případě, kdy prodává výrobky nebo poskytuje služby spotřebitelům, což v projednávané věci splněno bylo. Skutečnost, zda žalobkyně byla zároveň poskytovatelem on-line tržiště ve smyslu definice obsažené v § 2 odst. 2 písm. c) novelizovaného ZOS, je dle žalované irrelevantní, neboť poskytovatele on-line tržišť je zapotřebí vnímat jako určitou skupinu prodávajících poskytujících tento druh služeb. Výše předestřený výklad dle žalované koresponduje rovněž s evropskou úpravou. V této souvislosti žalovaná upozornila na směrnici Evropského parlamentu a Rady 2011/83/EU ze dne 25. 10. 2011, o právech spotřebitelů, v konsolidovaném znění (dále jen „směrnice o právech spotřebitelů“), která v článku 2 odst. 2 definuje pojem obchodník, jímž je: *„fyzická nebo právnická osoba bez ohledu na to, zda je v soukromém či veřejném vlastnictví, která jedná, i prostřednictvím jiné osoby jednající jejím jménem nebo v jejím zastoupení, za účelem, který lze považovat za její obchodní činnost, podnikání, řemeslo nebo povolání v souvislosti se smlouvami, na které se vztahuje tato směrnice“*, a dále v článku 2 odst. 18 je poskytovatel on-line tržiště definován jako: *„jakýkoli obchodník poskytující on-line tržiště spotřebitelům“*. V článku 6 směrnice o právech spotřebitelů je dle žalované upraven výčet informací, které je obchodník povinen poskytnout spotřebiteli před tím, než je spotřebitel vázán smlouvou uzavřenou na dálku, včetně hlavních vlastností zboží nebo služeb v rozsahu odpovídajícím danému nosiči a zboží či službám. V článku 6a směrnice o právech spotřebitelů jsou pak uvedeny *„Další zvláštní požadavky v případě smluv uzavřených na on-line tržištích“*, přičemž jsou zde uvedeny informace následně transponované do § 11b novelizovaného ZOS, což dle žalované nenasvědčuje tomu, že informační povinnost podle čl. 6 uvedené směrnice by se poskytovatele on-line tržiště netýkala.
22. Žalovaná dále uvedla, že v případech, jako je tento, kdy se na prodeji výrobku spotřebiteli podílí více prodávajících v tom smyslu, že je zde jednak prodávající, se kterým spotřebitel uzavírá kupní smlouvu na předmětný výrobek, a pak ještě žalobkyně jakožto prodávající, který zprostředkovává uzavření této smlouvy, je zapotřebí zkoumat individuální okolnosti každého případu a role jednotlivých subjektů, aby bylo možné dovodit, kdo a v jaké fázi odpovídá za řádné poskytnutí konkrétních informací. Dle žalované v posuzovaném případě, jak vyplývá ze shromážděných materiálů, nešlo o případ, kdy by žalobkyně pouze převzala nabídku výrobku, včetně informací o výrobku, od prodávajícího (ve smyslu smluvní strany kupní smlouvy) a tu bez dalšího zveřejnila na svých stránkách, neboť v takovém případě by se k jednomu výrobku zobrazovalo několik kompletních nabídek, včetně popisu vlastností výrobku, od různých prodávajících (ve smyslu smluvní strany kupní smlouvy). To se v případě stránek žalobkyně nedělo a k výrobku se zobrazil pouze jeden popis s tím, že níže pak byly uvedeny jen cenové nabídky jednotlivých internetových obchodů. Za takové situace nelze dle žalované odpovědnost za správnost informací v popisu výrobku přičítat jednomu z prodávajících (smluvní straně kupní smlouvy), když popis výrobku automaticky vytvářela žalobkyně na základě dat poskytnutých všemi prodávajícími a byl společný pro všechny nabídky.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

23. Pokud jde o námitky žalobkyně, že spotřebitele upozorňovala, že informace uvedené v popisu produktu jsou pouze orientační a před zakoupením ve vybraném obchodě doporučuje ověřit, že prodávaný model má klíčové vlastnosti dle požadavků spotřebitele, žalovaná uvedla, že žalobkyně současně vyzývala spotřebitele, aby si výrobek objednali přímo na jejích stránkách s tím, že takový nákup bude: „ještě bezpečnější, ještě rychlejší a ještě výhodnější...“ apod. Žalovaná má za to, že žalobkyně za výše popsanych okolností, kdy pro účely nákupu přes internetové stránky žalobkyně byl na stránkách uveden jeden univerzální popis výrobku pro všechny nabídky, je odpovědná za informace, které v tomto popisu byly zveřejněny, a této odpovědnosti se nelze zprostit jejím přenesením na spotřebitele konstatováním, aby si spotřebitel pravdivost a úplnost těchto informací ověřil z jiných zdrojů. Dle žalované totiž ověření těchto informací by měla provést žalobkyně předtím, než je zveřejní a než se jimi budou spotřebitelé uvažující o zakoupení výrobku prostřednictvím jejích stránek řídit.
24. Obdobně je dle žalované zapotřebí nahlížet na námitku žalobkyně, že v *Podmínkách používání nákupní galerie heureka.cz* bylo uvedeno, že za správnost informací tvořících součást nabídky odpovídá provozovatel e-shopu. Takovou námitku by dle žalované bylo možno akceptovat v situaci, kdy by provozovatel e-shopu zaslal žalobkyni svou nabídku předmětného výrobku a ta ji bez dalšího zveřejnila s tím, že se jedná o nabídku tohoto konkrétního e-shopu. Takto ale dle žalované stránky žalobkyně nefungovaly, neboť žalobkyně zveřejnila jeden univerzální popis výrobku a níže pak uvedla již jen, za jakou cenu lze tento výrobek od jednotlivých prodávajících, možno i jejím prostřednictvím, koupit.
25. Pokud jde o žalobkyní citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2018, č. j. 2 As 269/2016-36, jednalo se dle žalované o případ, kdy spotřebitel uplatnil reklamaci u podnikatele, který pouze dodal výrobky prodávajícímu, se kterým měl spotřebitel uzavřenou smlouvu. Zde tedy nebyl mezi spotřebitelem a sankcionovaným subjektem žádný vztah, což ovšem nelze říci o projednávané věci, kdy žalobkyně nabízela a poskytovala spotřebiteli služby spočívající ve zprostředkování uzavření kupní smlouvy na výrobek nabízený jiným prodávajícím. Zde tedy závazkový vztah mezi žalobkyní a spotřebitelem byl. Žalovaná podotkla, že odpovědnost za předmětný přestupek nedovodila na základě § 2446 odst. 1 občanského zákoníku, nýbrž z § 9 odst. 1 ZOS a na základě posouzení role žalobkyně v posuzovaných soukromoprávních vztazích založených na službách, které na svých stránkách poskytuje.

Replika žalobkyně

26. Žalobkyně reagovala na vyjádření žalované replikou, ve které uvedla, že žalovaná nenahlíží na právní problematiku tohoto sporu v nezbytném kontextu, čímž přistupuje k výkladu příslušných právních předpisů v rozporu s interpretačními pravidly (například když nesprávně vykládá právní pojmy a dovozuje své právní závěry z textace jediné směrnice EU bez zohlednění specifických právních pojmů českého právního řádu). Konkrétně k argumentaci žalované čl. 6a směrnice o právech spotřebitelů žalobkyně uvedla, že zmíněné ustanovení upravuje specifickou formu uzavírání smluv, kdy je umožněno spotřebiteli uzavírat distančním způsobem smlouvu s prodávajícím za využití on-line tržiště, a ukládá v takovém případě povinnost poskytovateli on-line tržiště jakožto specifickému subjektu.
27. Žalobkyně souhlasila s tím, že při posouzení, zda lze zprostředkovatele považovat za prodávajícího ve smyslu ZOS/novelizovaného ZOS, či nikoliv, je třeba vycházet z okolností konkrétního případu. Dle žalobkyně z okolností případu, který je předmětem sporu, jasné

vyplývá, že žalobkyně není prodávajícím ve smyslu ZOS/novelizovaného ZOS a nelze ji za něj ani považovat, jak žalobkyně blíže odůvodnila v žalobě. Žalobkyně naopak nevyloučila, že by byla zprostředkovatelem, jak se to snaží žalovaná tvrdit ve vyjádření k žalobě. Závěrem repliky žalobkyně setrvala na své žalobní argumentaci.

Jednání soudu

28. Při soudním jednání konaném dne 17. 9. 2025 zástupkyně žalobkyně přednesla podstatný obsah žaloby a repliky.
29. Pověřený pracovník žalované při tomtéž jednání odkázal na vyjádření k žalobě, které stručně reprodukoval.
30. Soud při uvedeném jednání v souladu s § 52 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) provedl důkaz důvodovou zprávou k zákonu č. 374/2022 Sb., Podmínkami používání nákupní galerie Heureka.cz účinnými od 20. 9. 2021, Podmínkami používání Heureka Marketplace účinnými od 20. 9. 2021 a Všeobecnými obchodními podmínkami užívání portálu Heureka.cz pro obchodníky účinnými od 20. 9. 2021.
31. Soud zamítl v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. návrh na provedení důkazu snímkem obrazovky nabídky tabletu na on-line tržišti Amazon.de ze dne 29. 11. 2024, a to pro nadbytečnost, jelikož pro rozhodnutí soudu nemělo význam zjištění (prokázání žalobního tvrzení), že Amazon na rozdíl od žalobkyně má jiný obchodní model, kdy v rámci svého on-line tržiště prodává např. tablet, který nabízejí ke koupi jak jiní prodávající, tak i Amazon jakožto strana kupní smlouvy.

Posouzení věci soudem

32. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady přitom vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
33. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a konaném soudním jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
34. Soud shledal, že jádrem sporu mezi účastníky je otázka, zda žalobkyně byla v projednávané věci prodávajícím ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) ZOS a novelizovaného ZOS. Žalobkyně totiž byla shledána vinnou, že se dopustila přestupku dle § 24 odst. 7 písm. e) ZOS, jehož se může dopustit pouze prodávající. Žalobkyně v žalobě namítala, že nebyla prodávajícím dle ZOS ani dle novelizovaného ZOS, a že v jejím případě měl být aplikován novelizovaný ZOS, který je pro žalobkyni příznivější, protože zakotvil postavení poskytovatele on-line

tržiště a jemu náležející povinnosti, a bylo tak jednoznačně vyloučeno, aby na žalobkyni bylo nahlíženo jako na prodávajícího.

35. Podle § 2 odst. 1 písm. b) ZOS „*se pro účely tohoto zákona rozumí prodávajícím podnikatel, který spotřebiteli prodává výrobky nebo poskytuje služby*“. Tato definice zůstala shodná i v novelizovaném ZOS.
36. Podle § 24 odst. 7 písm. e) ZOS „*prodávající se dopustí přestupku tím, že nesplní informační povinnost podle § 9 a § 10 odst. 2*“.
37. Podle § 9 odst. 1 ZOS „*prodávající je povinen řádně informovat spotřebitele o vlastnostech prodáváných výrobků nebo charakteru poskytovaných služeb, o způsobu použití a údržby výrobku a o nebezpečí, které vyplývá z jeho nesprávného použití nebo údržby, jakož i o riziku souvisejícím s poskytovanou službou*“.
38. Podle § 24 odst. 17 písm. a) novelizovaného ZOS „*prodávající se dopustí přestupku tím, že nesdělí spotřebiteli některý z údajů podle § 1811 občanského zákoníku*“.
39. Podle § 1811 odst. 2 písm. b) občanského zákoníku „*sdělí podnikatel spotřebiteli v dostatečném předstihu před uzavřením smlouvy nebo před tím, než spotřebitel učiní závaznou nabídku označení zboží nebo služby a popis jejich hlavních vlastností*“.
40. Soud připomíná, že mezi účastníky bylo nesporné, že informace o tom, že součástí ohřívače vody není topné těleso, je podstatnou informací, která měla být kupujícímu jakožto spotřebiteli sdělena v souladu s právními předpisy před uzavřením kupní smlouvy, přičemž porušení této povinnosti představuje přestupek prodávajícího. Rovněž bylo nesporné, že zmíněná informace o absenci topného tělesa nebyla k dispozici na internetové stránce žalobkyně, kde kupující objednal ohřívač. Tyto skutečnosti ostatně vyplývají z obsahu správního spisu. Žalobkyně však dovozovala, že se nemohla dopustit předmětného přestupku, jelikož nebyla prodávajícím.
41. Z obsahu napadeného rozhodnutí soud shledal, že žalovaná vyhodnotila odpovědnost žalobkyně za předmětný přestupek, přičemž se zabývala právní úpravou v ZOS i novelizovaném ZOS.
42. Soud se nejdříve zabýval odpovědností žalobkyně dle právní úpravy ZOS (účinné do 5. 1. 2023). Na straně 5 žalobou napadeného rozhodnutí žalovaná ve vztahu k pojmu prodávající citovala z komentáře k ZOS: „*Prodávajícím je pro účely zákona o ochraně spotřebitele jak podnikatel, který prodává věci nebo jiné hodnoty určené k nabídce spotřebiteli, tak podnikatel, který poskytuje služby a který by byl v rámci soukromého práva označován jinak. Osobou odpovídající za řádné plnění povinností dle tohoto zákona tak bude nejen klasický prodejce výrobků, ale rovněž další podnikatelé, včetně realitních kanceláří, cestovních kanceláří a cestovních agentur, slevových portálů, návrhářských kanceláří, pohřebnictví, bezpečnostních agentur atd., a to přestože mohou být regulovány i dalšími veřejnoprávními předpisy, které jim stanovují další povinnosti (např. zák. č. 159/1999 Sb., o některých podmínkách podnikání a o výkonu některých činností v oblasti cestovního ruchu, zák. č. 256/2001 Sb., o pohřebnictví, ad.)*“ (Vítová, B. *Zákon o ochraně spotřebitele. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, a. s., 2016, str. 14 odst. 9). Soud shledal, že totožný komentář je součástí informačního systému ASPI. Je zřejmé, že jde o komentář z doby před účinností novelizovaného ZOS, a tudíž z povahy věci nemohl tento komentář řešit právní úpravu novelizovaného ZOS, která zavedla pojmy on-line tržiště a poskytovatel on-line tržiště. Citovaný komentář jednoznačně směřuje

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

k výkladu, že prodávajícím je nejen přímo samotný prodejce zboží, nýbrž i další podnikatelé, kteří se na prodeji podílejí, což byl i případ žalobkyně.

43. K výkladu zastávanému v komentáři se přihlásil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 1. 2018, č. j. 5 As 298/2016-52, ve kterém se zabýval odpovědností autobazaru, prodávajícího vozidla jiných majitelů, za nesprávnou informaci o počtu najetých kilometrů, přičemž citoval ze zmíněného komentáře a dále uvedl, že v projednávané věci není sporné, že stěžovatel při prodeji uvedených automobilů vystupoval jako podnikatel provozující autobazar. Skutečnost, zda vlastník vozidla je podnikatelem, či nikoli, je dle Nejvyššího správního soudu při posouzení postavení stěžovatele jako prodávajícího v jeho vztahu ke spotřebiteli ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele nerozhodná. Na základě výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatoval, že „nelze přisvědčit námitce stěžovatele, že byl údajně pouze zprostředkovatelem prodeje předmětných automobilů; tato skutečnost by na postavení stěžovatele jako prodávajícího ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele nemohla mít jakýkoli vliv“. V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud zároveň upozornil, že se „charakterem informační povinnosti prodejce zabýval např. v rozsudcích ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 70/2015-56, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 8 As 255/2016-36, anebo ze dne 27. 9. 2017, č. j. 8 As 255/2016-36. Dle citovaných rozsudků lze přitom na prodejce ve smyslu § 9 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele klást jen rozumné požadavky, které jsou přiměřené okolnostem daného případu“.
44. V rozsudku ze dne 29. 11. 2017, č. j. 6 As 117/2017-47, se Nejvyšší správní soud rovněž zabýval odpovědností autobazaru, prodávajícího vozidla jiných majitelů, za nesprávnou informaci o počtu najetých kilometrů. Nejvyšší správní soud konstatoval, že „definice prodávajícího dle zákona o ochraně spotřebitele tedy nemůže být vykládána restriktivně, nota bene omezena na to, zda podnikatel v daném okamžiku skutečně prodává své výrobky nebo poskytuje své služby. Časové rozlišení provádění této ‚určující‘ činnosti není v definici prodávajícího obsaženo, neboť zákon hovoří obecně o tom, že prodávajícím je podnikatel, který spotřebiteli prodává výrobky nebo poskytuje služby. Vlastní podmínky provádění činnosti prodávajícího (tedy vázanost činnosti na daný časový okamžik) jsou obsaženy v ustanovení § 3 a násl. zákona o ochraně spotřebitele, nikoli v samotné definici prodávajícího. Nejvyšší správní soud za účelem určení odpovědného subjektu za předmětný správní delikt proto považuje za nutné posoudit skutkové okolnosti případu, nikoli to, jaké formální právní vztahy měl stěžovatel uzavřeny s jinými subjekty. Jinými slovy za stěžejní považuje to, jak se daná situace navenek protistraně (spotřebiteli) jevila, nikoli to, jak by tato situace byla posouzena z hlediska příslušných ustanovení soukromého práva, tedy zda došlo již k uzavření formální soukromoprávní smlouvy mezi podnikatelem a spotřebitelem, případně jaké smlouvy měl stěžovatel uzavřeny s dalšími subjekty“.
45. V návaznosti na výše citovaný rozsudek ze dne 29. 11. 2017, č. j. 6 As 117/2017-47, Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 12. 2023, č. j. 8 As 267/2022-31, uvedl: „To, že prodávající není prodávajícím ve smyslu občanského zákoníku (kvůli tomu, že není vlastníkem prodávané věci), však neznamená, že by nebyl prodávajícím ve smyslu zákona o ochraně spotřebitele. Optikou běžného spotřebitele je totiž otázka vlastnictví irelevantní a jde o soukromoprávní záležitost, která nehraje při správním trestání podle zákona o ochraně spotřebitele žádnou roli. V daném rozsudku šlo čistě o to, že definice prodávajícího podle občanského zákoníku, ve které je důležitá otázka vlastnictví, musí ustoupit. I osoba, která by podle soukromoprávních předpisů byla například zprostředkovatelem prodeje, by tedy optikou daného rozsudku mohla být za určitých okolností prodávajícím podle zákona o ochraně spotřebitele. Neznamená to ale, že

správní orgány ani soudy nemají za žádných okolností zkoumat, jaké mají mezi sebou jednotlivé subjekty soukromoprávní vztahy. Typicky se zde nabízí například i otázka, jestli je protiprávní jednání fyzické osoby vůbec přičitatelné právnícké osobě, která je za toto jednání sankcionovaná. Tato přičitatelnost se však často může odvíjet právě od soukromoprávních vztahů.“

46. Soud shledal, že žalovaná sama v napadeném rozhodnutí citovala některé z výše zmíněných judikátů, o které opřela svůj závěr, že žalobkyně byla v projednávané věci prodávajícím. Z pohledu soudu žalovaná správně v souladu se zmíněnou judikaturou přihlížela i k okolnostem případu, kdy upozornila na straně 7 napadeného rozhodnutí na specifika fungování internetových stránek žalobkyně s tím, že tyto stránky „byly v době kontroly zároveň internetovým srovnávačem. Spotřebitel si tedy v nabídce obviněné vybral konkrétní výrobek, u kterého byl uveden popis. Stránky obviněné mu následně nabídly srovnání cen tohoto výrobku v různých internetových obchodech, na jejichž stránky bylo možné se dostat prostřednictvím tlačítka ‚Do obchodu‘, anebo mohl spotřebitel zvolit možnost ‚Koupit na Heurece‘ a v takovém případě byla smlouva uzavřena přímo na stránkách obviněné, přičemž, jak vyplývá z bodu 3.6.1 obchodních podmínek, spotřebiteli byla automaticky nabídnuta nabídka obchodníka s nejnižší cenou. Popis výrobku byl ovšem jeden a ten samý jak pro účely srovnání, tak pro účely nákupu na Heurece, lišila se pouze nabídková cena jednotlivých obchodníků. Pokud by tedy byla akceptována teorie obviněné, že za popis výrobku na stránkách obviněné by měl být odpovědný jeho prodávající (ve smyslu smluvní strany kupní smlouvy), pak není zřejmé, který z řady prodávajících nabízejících stejný výrobek na stránkách obviněné by to měl být. (...) Odvolací správní orgán tak má za to, že dovození odpovědnosti obviněné za řádné plnění informační povinnosti o výrobcích nabízených na jejích internetových stránkách je přiměřené jejímu postavení zprostředkovatele. Jinak by tomu bylo např. v případě zjištění nedostatků ve značení přímo na výrobku, nepřiložení písemného návodu apod., když obviněná výrobky fyzicky nedodávala, nicméně pokud jde o informace, které je zapotřebí spotřebiteli poskytnout v okamžiku nabídky, které jsou pro spotřebitele důležité z pohledu rozhodnutí, zda nabídku obviněné využije a výrobek si prostřednictvím jejích stránek zakoupí, za ty obviněná musí nést odpovědnost“. Soud souhlasí s citovaným posouzením žalované. Z obsahu správního spisu je nepochybné, že skutečně na Marketplace byl k dispozici jeden univerzální popis výrobku společný pro všechny e-shopy nabízející dané zboží. Z vyjádření žalobkyně v bodě 76 žaloby i ze správního spisu plyne, že jednotliví provozovatelé e-shopů poskytovali informace o nabízených výrobcích prostřednictvím datových souborů, tzv. XML feedů, přičemž následně z nich žalobkyně automatizovanými prostředky (nikoli manuálně) vytvářela jednotný popis výrobku. Soud je ve shodě se žalovanou, že za popsání situace nesla žalobkyně dle ZOS jakožto zprostředkovatel prodeje odpovědnost za informace v popisu výrobku na jejích stránkách, tedy včetně informace, že součástí dodávky ohřívače vody není topné těleso.
47. K argumentaci žalobkyně, že informace o jednotlivých výrobcích jí dodávali provozovatelé e-shopů prostřednictvím XML feedů, a že za takto poskytnuté informace nemohla žalobkyně nést odpovědnost, soud dále uvádí, že je ve shodě s názorem žalované, která na straně 7 napadeného rozhodnutí uvedla: „Z pohledu odpovědnosti za poskytnutí informací o vlastnostech výrobku dle ust. § 9 odst. 1 ZOS je zapotřebí si uvědomit, že spotřebitel za účelem zakoupení výrobku nenavštěvuje stránky obchodníka, který mu výrobek fyzicky dodává, nýbrž je odkázán pouze na informace uvedené na stránkách obviněné. Dle názoru odvolacího správního orgánu se obviněná nemůže zprostit odpovědnosti za úplnost a správnost informací o výrobcích zde nabízených s odkazem, že ten, kdo měl předmětné informace dodat, je nedodal (nehledě na skutečnost, že obviněná nedodání informací prokazuje v odvolání jakousi tabulkou, ve které je u

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

položky TOPENILEVNE.CZ uveden výčet kódů ip 1 až ip 15, dále informace „5x unikátní“ a ve sloupku nazvaném „příslušenství pojistný ventil“ je uvedeno „Stojatý 0,6 MPa“, z čehož pohledem nezasvěceného nelze dovodit prakticky nic), a to navzdory tomu, že není jejich fyzickým vlastníkem a koupí těchto výrobků „jen“ zprostředkovává, neboť spotřebitel je zcela odkázán na informace, které jsou mu o výrobku na jejich stránkách poskytnuty. Nelze na jedné straně nabízet spotřebitelům, aby si zakoupili zboží na jejich stránkách, nechodili za tímto účelem na e-shop prodávajícího (ve smyslu smluvní strany kupní smlouvy), a na druhé straně se zříkat jakékoliv odpovědnosti za úplnost a pravdivost informací, které jsou o výrobku na jejich internetových stránkách uvedeny.“

48. K žalobní námitce, že žalovaná použila v napadeném rozhodnutí nepřiléhavou judikaturu Nejvyššího správního soudu zabývající se odpovědností autobazarů prodávajících vozidla jiných majitelů, přičemž činnost autobazaru nelze srovnávat s činností žalobkyně, soud uvádí, že žalovaná v napadeném rozhodnutí nezmiňovala pouze judikaturu týkající se autobazarů, nýbrž i například výše zmíněný rozsudek ze dne 12. 12. 2023, č. j. 8 As 267/2022-31, který se týkal prodejny tabákových výrobků v areálu psychiatrické léčebny. Zároveň v napadeném rozhodnutí žalovaná správně přihlížela v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu ke konkrétním okolnostem případu (viz výše). Soud přisvědčuje žalobkyni, že bazarový prodej automobilů je odlišný od podnikatelské činnosti, již se zabývá žalobkyně, nicméně nelze přehlédnout, že i judikatura týkající se autobazarů při posouzení, koho lze považovat za prodávajícího, obsahuje korektiv spočívající v tom, že je třeba posuzovat konkrétní okolnosti případu, čemuž žalovaná v posuzované věci dostala.
49. Velká část žaloby směřovala k tomu, že v souvislosti s novelizovaným ZOS účinným od 6. 1. 2023 bylo možné žalobkyni považovat pouze za poskytovatele on-line tržiště, a nikoli za prodávajícího. K této problematice se vyjádřila žalovaná na stranách 8 a 9 napadeného rozhodnutí, kde uvedla: „*Odvolací správní orgán se neztotožňuje s názorem obviněné, že by poskytovatel on-line tržiště ve smyslu ust. § 2 odst. 2 písm. c) ZOS v platném znění nebyl prodávajícím ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. b) tohoto zákona. Podle ust. § 2 odst. 1 písm. b) ZOS je prodávajícím každý podnikatel, který spotřebiteli prodává výrobky nebo poskytuje služby, což poskytovatel tržiště činí, přičemž je i podnikatelem. Ust. § 11b ZOS upravuje výčet informací, které je povinen spotřebiteli poskytnout poskytovatel on-line tržiště, což znamená, že jiní prodávající tuto informační povinnost plnit nemusejí, nikoliv, že by poskytovatel on-line tržiště nemusel plnit žádné jiné povinnosti uložené prodávajícím obecně.*“ Soud souhlasí s citovaným názorem žalované. Skutečnost, že novelizovaný ZOS upravuje povinnosti poskytovatele on-line tržiště, neznamena bez dalšího, že by žalobkyně nemohla zároveň být v pozici prodávajícího s ohledem na konkrétní okolnosti případu. V tomto směru je pak plně aplikovatelná výše zmíněná judikatura Nejvyššího správního soudu zabývající se otázkou, koho lze považovat v konkrétním případě za prodávajícího. Soud připomíná, že zmíněná judikatura klade důraz na posouzení konkrétních okolností případu. V nyní projednávané věci žalovaná mj. shledala, že žalobkyně prováděla zprostředkování prodeje ohřívače vody a že na základě informací z jednotlivých e-shopů vytvořila univerzální popis zboží, ve kterém absentovala informace o chybějícím topném tělese. Dle soudu novelizovaný ZOS nevylučuje možnost, že určitý subjekt může s ohledem na okolnosti případu vystupovat zároveň v pozici poskytovatele on-line tržiště i prodávajícího.
50. K argumentaci žalobkyně důvodovou zprávou k zákonu č. 374/2022 Sb., kterým byl s účinností od 6. 1. 2023 novelizován ZOS, soud uvádí, že nesouhlasí s názorem žalobkyně,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

že záměr neuložit poskytovateli on-line tržiště žádné další povinnosti zcela jasně vyplývá i z důvodové zprávy k novele ZOS, v níž se zákonodárce vyslovuje o nevyužití diskrece zakotvené ve směrnici o právech spotřebitelů, která umožňuje členským státům, aby zakotvily i další informační povinnosti poskytovatelům on-line tržišť, a s tím i související skutkové podstaty přestupků spáchaných výhradně poskytovateli on-line tržiště. Soud shledal, že v části důvodové zprávy s názvem *Provedení unijních předpisů do právního řádu ČR bez využití diskrecí* se uvádí, že novela směrnice o právech spotřebitelů umožňuje členským státům mj., aby přijaly další informační povinnosti pro poskytovatele on-line tržišť (nový čl. 6a odst. 2). V další části důvodové zprávy s názvem *Provedení unijních předpisů do právního řádu ČR s využitím diskrecí* jsou vyjmenovány případy, ve kterých byla diskrece využita, přičemž mezi těmito případy není uložení dalších informačních povinností poskytovatelům on-line tržišť. V dalším textu důvodové zprávy se k nevyužití zbylých diskrecí uvádí: „Pro využití zbylých regulatorních možností neexistovaly potřebné argumenty, které by nezbytnost jejich zavedení podporovaly. Jejich zavedení by mohlo být označeno jako tzv. *gold plating*, proto od jejich využití bylo upuštěno.“

51. V čl. 6a odst. 1 směrnice o právech spotřebitelů jsou zakotveny informační povinnosti poskytovatelů on-line tržišť. Dle písm. d) téhož ustanovení má poskytovatel on-line tržiště povinnost informovat spotřebitele, „*jak jsou povinnosti související se smlouvou rozděleny mezi třetí stranu nabízející zboží, služby nebo digitální obsah a poskytovatele online tržiště. Těmito informacemi není dotčena jakákoli odpovědnost, kterou poskytovatel online tržiště nebo externí obchodník nese v souvislosti se smlouvou podle ostatních unijních nebo vnitrostátních právních předpisů*“.
52. Dle čl. 6a odst. 2 směrnice o právech spotřebitelů, „*aniž je dotčena směrnice 2000/31/ES, tento článek nebrání členským státům v tom, aby poskytovatelům online tržišť uložily další požadavky na informace. Tyto právní předpisy musí být přiměřené, nediskriminační a odůvodněny ochranou spotřebitele*“.
53. Podle § 11b novelizovaného ZOS „*v dostatečném předstihu před uzavřením smlouvy nebo před tím, než spotřebitel učiní závaznou nabídku na on-line tržišti, poskytovatel on-line tržiště poskytne spotřebiteli způsobem jasným, srozumitelným a vhodným pro použití prostředku komunikace na dálku*
 - a) *obecnou informaci o hlavních parametrech určujících pořadí nabídek předkládaných spotřebiteli a o jejich relativní váze oproti ostatním parametrům; tuto informaci zpřístupní v konkrétním oddílu on-line rozhraní tak, aby byla přímo a snadno dostupná z místa, na němž jsou učiněny nabídky, které jsou výsledkem vyhledávání na základě dotazu spotřebitele,*
 - b) *informaci, zda je třetí strana nabízející výrobek nebo službu prodávajícím nebo nikoliv, a to na základě prohlášení této třetí strany určeného poskytovateli on-line tržiště,*
 - c) *informaci, že se na smlouvu neuplatní práva spotřebitele vyplývající z předpisů Evropské unie na ochranu spotřebitele, není-li třetí strana nabízející výrobek nebo službu prodávajícím,*
 - d) *mají-li povinnosti ze smlouvy plnit třetí strana nabízející výrobek nebo službu a současně i poskytovatel on-line tržiště, informaci o tom, jaké jsou povinnosti každého z nich*“.
54. Ve zvláštní části důvodové zprávy se k § 11b novelizovaného ZOS, který představuje transpozici čl. 6a směrnice o právech spotřebitelů uvádí: „*Cílem poslední informace uvedené v písm. d) je sdělit spotřebiteli, kdo a v jakém rozsahu je odpovědný za splnění smluvních povinností, zda je to třetí strana (prodávající nebo jiná osoba), nebo poskytovatel on-line tržiště*

sám. Jinými slovy spotřebitel by měl být informován o tom, jak jsou povinnosti související se smlouvou rozděleny mezi třetí stranu nabízející zboží nebo služby (včetně poskytování digitálního obsahu) a poskytovatele on-line tržiště. Tyto informace by měly být uvedeny jasným a srozumitelným způsobem, a nikoliv pouze jako odkaz ve všeobecných obchodních podmínkách či obdobných smluvních dokumentech. Požadavky na on-line tržiště by přitom měly být přiměřené. Poskytovatel on-line tržiště by mohl uvést, že za zajištění práv spotřebitelů je výlučně odpovědná třetí strana – podnikatel, nebo by mohl popsat své konkrétní povinnosti, má-li odpovědnost za určité aspekty smlouvy, například za dodání zboží, uplatnění práva z vadného plnění či práva odstoupit od smlouvy.“

55. Dle soudu výše citované (žalobkyně označené) pasáže důvodové zprávy nesvědčí výkladu žalobkyně, že tato má jen povinnosti poskytovatele on-line tržiště zakotvené v § 11b novelizovaného ZOS. Čl. 6a písm. d) směrnice o právech spotřebitelů promítnutý do § 11b písm. d) novelizovaného ZOS se týká rozvržení smluvních povinností mezi poskytovatele on-line tržiště a provozovatele e-shopu. V projednávané věci však nejde o plnění smluvních povinností, nýbrž o plnění zákonných předsmuvních povinností vyplývajících z platné právní úpravy. Citované pasáže důvodové zprávy tak nedávají podklad k výkladu, že by žalobkyně svým prohlášením mohla určit, že všechny zákonné předsmuvní povinnosti je ve vztahu ke spotřebiteli povinen plnit pouze provozovatel e-shopu, a nikoli žalobkyně. Soud je ve shodě s žalovanou (strana 9 napadeného rozhodnutí), že označení čl. 6a ve směrnici o právech spotřebitelů názvem *Další zvláštní požadavky v případě smluv uzavřených na on-line tržištích* svědčí ve prospěch výkladu, že poskytovatel on-line tržiště může v konkrétním případě mít i jiné povinnosti než jen ty uvedené v čl. 6a směrnice o právech spotřebitelů transponované do § 11b novelizovaného ZOS. Soud rovněž souhlasí se žalovanou, že skutečnost, že v § 11b novelizovaného ZOS jsou uvedeny povinnosti poskytovatele on-line tržiště, neznamená, že by v konkrétním případě nemohla být žalobkyně zároveň v pozici prodávajícího, a byla tak povinna plnit i zákonné povinnosti prodávajícího. Ve vyjádření k žalobě žalovaná správně upozornila na skutečnost, že za situace jednotného popisu výrobku vytvářeného automatizovanými prostředky žalobkyně na Marketplace by těžko mohl být takový univerzální popis přičitatelný některému z provozovatelů e-shopů, a je tudíž namístě volat k odpovědnosti žalobkyně, jelikož takový požadavek na odpovědnost žalobkyně v dané situaci je přiměřený. Jiná by dle soudu byla situace, kdy by žalobkyně pouze převzala nabídku výrobku, včetně informací o výrobku, kterou by bez úprav zveřejnila na svých internetových stránkách jakožto nabídku konkrétního prodávajícího. V takovémto od nyní posuzované věci odlišném případě by bylo rovněž třeba v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu zvažovat, zda je přiměřené, aby v takové jiné situaci nesla žalobkyně odpovědnost za nesprávnost či neúplnost poskytnutých informací o výrobku. Soud podotýká, že se zabýval pouze situací v projednávané věci.
56. K argumentaci žalobkyně, že ve svých obchodních podmínkách má uvedeno, že v případě, kdy spotřebitel využije možnost „Koupit na Heurece“, tak prodávajícím je provozovatel konkrétního e-shopu, nikoli žalobkyně, o čemž je zároveň spotřebitel předem v procesu nákupu informován na stránkách žalobkyně, soud uvádí, že je ve shodě se žalovanou, že popsáním způsobem se nemůže zbavit žalobkyně své zákonné informační povinnosti, když s ohledem na okolnosti případu byla v projednávané věci prodávajícím, po němž lze spravedlivě požadovat, aby nesl odpovědnost za popis výrobku, jenž sám vytvořil (v podrobnostech viz výše). Na tomto závěru nemůže nic změnit ani skutečnost, že žalobkyně prostřednictvím Marketplace nabízí velké množství výrobků, neboť při takto

rozsáhlé nabídce musí žalobkyně počítat i s dostatečným technickým a personálním zázemím. Stejně tak je dle soudu bez významu skutečnost, že konkrétní spotřebitel, který v projednávané věci koupil ohřívač vody bez topného tělesa, považoval za prodávajícího provozovatele e-shopu, a nikoli žalobkyni. Informační povinnost žalobkyně totiž vyplývala ze zákona a není závislá na přesvědčení spotřebitele o tom, kdo je v konkrétním případě prodávajícím.

57. Soud přisvědčuje žalobkyni pouze v tom, že po ní nelze požadovat, aby plnila veškeré zákonné povinnosti prodávajícího, neboť z povahy věci je zřejmé, že určité zákonné povinnosti (např. povinnosti při reklamaci zboží, povinnosti související s označováním zboží či s kontrolou jeho vlastností) by z povahy věci nemohla nést, jelikož fyzicky nepřicházela do styku se zbožím. Takové zákonné povinnosti by tudíž byly pro žalobkyni nepřiměřené. V projednávané věci však šlo o plnění zákonné informační povinnosti, která pro žalobkyni přiměřená byla.
58. Pokud jde o žalobkyni citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2018, č. j. 2 As 269/2016-36, soud je ve shodě s vyjádřením žalované k žalobě, že tento judikát není přílehlavý projednávané věci. V onom judikátu se jednalo o případ, kdy spotřebitel uplatnil reklamaci u podnikatele, který pouze dodal výrobky prodávajícímu, se kterým měl spotřebitel uzavřenou smlouvu. Zde tedy nebyl mezi spotřebitelem a sankcionovaným subjektem žádný vztah, což ovšem nelze říci o projednávané věci, kdy žalobkyně nabízela a poskytovala spotřebiteli služby spočívající ve zprostředkování uzavření kupní smlouvy na výrobek nabízený jiným prodávajícím.
59. K argumentaci žalobkyně ohledně odpovědnosti poskytovatele on-line tržiště za obsah na Marketplace v souvislosti s principem bezpečného přístavu soud přisvědčuje žalobkyni, že odpovědnost daného poskytovatele za zveřejňovaný obsah je zakotvena v § 5 a § 6 zákona o některých službách informační společnosti. Žalobkyně poukázala na důvodovou zprávu ke zmíněným ustanovením zákona o některých službách informační společnosti, kde se uvádí, že není rozumné požadovat od poskytovatelů, aby při vysokém počtu uživatelů a vysokém objemu uložených dat zjišťovali a posuzovali legálnost, či nelegálnost veškerého obsahu uložených informací, a že je věcí a odpovědností samotných uživatelů, jaký obsah ukládají na poskytnutém serverovém prostoru. K uvedené argumentaci žalobkyně soud především opakuje již výše uvedené, že v projednávané věci v rámci popisu výrobku na Marketplace šlo o univerzální popis výrobku vyrobený automatizovanými prostředky žalobkyně a společný pro všechny e-shopy nabízející daný výrobek. Nešlo tedy o situaci, kdy by žalobkyně bez dalšího převzala popis zboží od konkrétního e-shopu. Navíc z § 5 a § 6 zákona o některých službách informační společnosti jednoznačně vyplývá, že se týkají odpovědnosti za protiprávnost obsahu ukládaných informací, nikoli odpovědnosti za věcnou správnost či úplnost informací.
60. K žalobní námitce, že provozovatel e-shopu www.topenilevne.cz porušil své povinnosti vůči žalobkyni zakotvené ve smluvních podmínkách žalobkyně, jelikož informace o nabízeném zboží (předmětný ohřívač) tvořícím součást nabídky na Marketplace byly neúplné, soud uvádí, že žalobkyně neprokázala ve správním řízení, že by jí zmíněný provozovatel e-shopu poskytl neúplné informace o výrobku, když z poskytnutého XML feedu nebylo možné zjistit relevantní informace, na což poukázala již žalovaná v napadeném rozhodnutí (v podrobnostech viz výše). Nadto bylo prokázáno, že informace o popisu výrobku byly univerzální pro všechny e-shopy, čímž pochopitelně může nastat problém, když některé e-shopy nabízí ohřívač vody s topným tělesem, zatímco jiné bez topného tělesa. To byla ovšem

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

odpovědnost žalobkyně, aby univerzální popis zboží „pasoval“ na zboží dodávané všemi e-shopy. Této odpovědnosti se žalobkyně nemohla zprostit tím, že v procesu objednání zboží sdělila spotřebiteli, že si má poskytnuté informace ohledně zboží ověřit z jiných zdrojů. Těmito skutečnostmi se zabývala žalovaná v napadeném rozhodnutí a soud je zmínil i výše, proto nemá smysl znovu tyto skutečnosti opakovat. Soud jen podotýká, že z protokolu o kontrole, jež je součástí správního spisu, vyplývá, že byla provedena rovněž kontrola u provozovatele e-shopu www.topenilevne.cz, kdy bylo mj. zjištěno, že tento provozovatel na stránkách e-shopu informoval své zákazníky, že „obřívač není v základu osazen topným tělesem a je nutné jej doobjednat.“ Z uvedeného je zřejmé, že problém s neúplným popisem výrobku nastal pouze na Marketplace provozovaném žalobkyní.

61. K žalobní námitce, že žalovaná nedostatečně rozlišovala mezi soukromoprávní a veřejnoprávní odpovědností, když v napadeném rozhodnutí poukazovala na institut zprostředkování dle § 2446 odst. 1 občanského zákoníku, soud uvádí, že na zmíněný institut upozornila žalovaná v napadeném rozhodnutí, kdy se jednalo o podpůrný argument k závěru, že informace o chybějícím topném tělese byla významná pro spotřebitele a že takovou informaci měla žalobkyně sdělit spotřebiteli z titulu zprostředkovatelské smlouvy. Jinak ale je zřejmé, že napadené rozhodnutí je založeno na dovození porušení zákonné informační povinnosti vyplývající ze ZOS, a nikoli ze soukromého práva. Na tomto místě soud podotýká, že pokud došlo k porušení smluvní povinnosti ze strany provozovatele e-shopu www.topenilevne.cz vůči žalobkyni, jedná se o soukromoprávní odpovědnost, již může žalobkyně řešit nástroji soukromého práva, avšak žalobkyně tím není zbavena své veřejnoprávní odpovědnosti vyplývající ze ZOS.
62. K žalobní argumentaci, kde žalobkyně zmínila několik definic v právních předpisech Evropské unie ohledně poskytovatele on-line tržiště a dovozovala jeho odlišné postavení od prodávajícího, soud uvádí, že tato argumentace se míjí s podstatou problému v projednávané věci. Není pochyb o tom, že pojmově se jedná v předpisech Evropské unie i ve vnitrostátních předpisech o dva rozdílné subjekty s rozdílnými povinnostmi, ovšem žádný právní předpis nevylučuje, že může nastat situace jako v projednávané věci, kdy poskytovatel on-line tržiště se ocitne částečně i v roli prodávajícího se zákonnými povinnostmi z toho plynoucími.
63. K žalobní argumentaci nesprávným vyhodnocením pojmu obchodník soud považuje za vhodné volně reprodukovat závěry judikatury Nejvyššího správního soudu k této problematice. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 11. 2017, č. j. 6 As 117/2017-47, konstatoval, že definici prodávajícího obsaženou v zákoně o ochraně spotřebitele je nutné vykládat a aplikovat v souladu příslušnou unijní úpravou, která představuje předobraz pro tuto vnitrostátní úpravu. Jak přitom Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku ze dne 19. 11. 2015, č. j. 2 As 218/2015-62, „podle konstantní judikatury SDEU, resp. dříve Evropského soudního dvora, jsou všechny orgány členských států, včetně soudů, povinny při uplatňování vnitrostátního práva vykládat toto právo v souladu se zněním a účelem směrnice či jiného právního předpisu Evropské unie, k jejichž implementaci slouží (srov. např. rozsudek ze dne 13. 11. 1990, věc C 106/89, *Marleasing SA proti La Comercial Internacional de Alimentacion SA*)“. Soudní dvůr v rozsudku ze dne 3. 10. 2013, věc C-59/12 přitom konstatoval, že „plyne přímo z formulace čl. 2 písm. b) směrnice o nekalých obchodních praktikách, že unijní zákonodárce koncipoval pojem ‚obchodník‘ mimořádně široce, když jím označuje jakoukoli fyzickou nebo právnickou osobu vykonávající výdělečnou činnost a nevylučuje z jeho působnosti ani subjekty plnící úkoly ve veřejném zájmu, ani subjekty, které mají veřejnoprávní status. S ohledem na samotné znění definic obsažených v čl. 2 písm. a) a b) uvedené směrnice je navíc třeba smysl

a rozsah pojmu ‚obchodník‘ pro účely této směrnice stanovit ve vztahu k souvisejícímu, ale opozitnímu pojmu ‚spotřebitel‘, jímž se označuje každý jednotlivec, který nejedná v rámci profesionální nebo podnikatelské činnosti (obdobně viz rozsudek ze dne 19. ledna 1993, Shearson Lehman Hutton, C-89/91, Recueil, s. I-139, bod 22). Účelem směrnice o nekalých obchodních praktikách je přitom, jak plyne zejména z jejího článku 1 a z bodu 23 jejího odůvodnění, zajistit vysokou společnou úroveň ochrany spotřebitele úplnou harmonizací pravidel týkajících se nekalých obchodních praktik vůči spotřebitelům, včetně klamavé reklamy, které poškozují ekonomické zájmy spotřebitelů (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 9. listopadu 2010, Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag, C-540/08, Sb. rozh. s. I-10909, bod 27)“. V posuzované věci tak nelze podle názoru Nejvyššího správního soudu takto široce požímanou definici, na jejímž základě dochází k aktivaci ochrany spotřebitele, omezit formalistickým lpěním na definici prodávajícího. Soud souhlasí se zmíněnou judikaturou a v poměrech posuzované věci konstatuje, že žalovaná vyložila v napadeném rozhodnutí pojem prodávající široce, což je v souladu s judikaturou kladoucí důraz na ochranu spotřebitele.

64. S ohledem na výše uvedené závěry dospěl soud k závěru, že žalobkyně byla jakožto prodávající odpovědná za přestupek dle ZOS i novelizovaného ZOS. Novelizovaný ZOS nelze tudíž považovat za příznivější pro žalobkyni, když navíc tento přinesl zvýšení horní sazby pokuty za předmětný přestupek z 1 000 000 Kč na 5 000 000 Kč, na což správně upozornil již inspektorát v prvostupňovém rozhodnutí. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí zabývala oběma právními úpravami a s jejím závěrem o odpovědnosti žalobkyně dle obou právních úprav soud souhlasí. Žalovaná se tudíž nedopustila žalobou namítaného porušení práv žalobkyně.
65. Soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
66. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a procesně úspěšné žalované žádné náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadovala, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 17. září 2025

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..